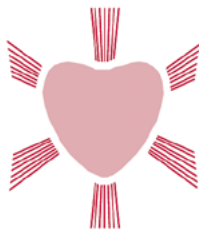

SRDÍČKO

ročník XXVII. **3**
17. 9. 2023

TENKRÁT V HUSOVICÍCH 2. část

Cílem Kostelní jednoty, jejíž vznik podpořoval i zábrdovický farář Ferdinand Indra (a byl také jejím prvním starostou, záhy po založení Jednoty však zemřel) bylo tedy postavení chrámu Páně a zřízení samostatné duchovní správy v Husovicích. Potřeba nového kostela nebyla přitom „jen“ záležitostí Husovic. Zmenšit farní obvod se jevilo jako nutné především na okrajích rostoucích průmyslových měst. Aby byla farnost pastoračně zvládnutelná, měla čítat 5 000 až 10 000 obyvatel; zábrdovická farnost přitom měla v roce 1894 obyvatel 26 600 a za čtyři roky jich přibýlo dalších víc než 5 000.¹

Jedním z hlavních úkolů Kostelní jednoty bylo sehnat finanční prostředky na stavbu kostela. Ty byly získávány zejména z těchto zdrojů:

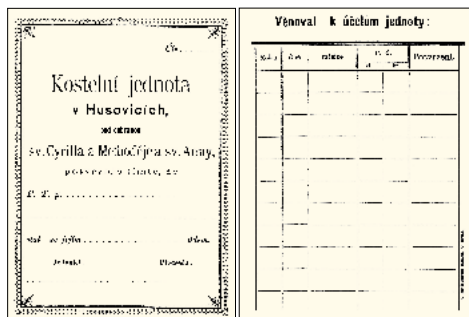
1. příspěvky členů Kostelní jednoty;
2. státní subvence;
3. velké i malé dary jednotlivců, předsta-

vitelů církve, firem, spolků a institucí (povětšinou jako reakce na již zmíněné prosebné dopisy P. Františka Venhudy, články a inzeráty v novinách či na osobní intervence);

4. věčná loterie (původně určená na stavbu tří kostelů v Brně a okolí; nakonec Jednota získala výtěžek celý, a to 33 000 K);
5. sbírky z cest po Moravě, které osobně vykonal P. František Venhuda;
6. sbírky žen po domech v Husovicích.

V době svého vzniku měla Jednota celkem 164 členů, z toho 34 zakládajících, 120 řádných a 10 přispívajících. Do roku 1903 počet jejích členů klesl na 136, což P. Venhuda komentoval slovy: „Počet to

¹ Ze čtyř farností převyšujících průměrný počet obyvatel byla zábrdovická farnost největší. Proto byl také v roce 1910 založen Spolek pro stavbu katolického chrámu v Židenicích-Julianově, jehož úsilí bylo v roce 1935 korunováno vysvěcením kostela sv. Cyrila a Metoděje. (Svatotomášská farnost v roce 1894 čítala 21 200 obyvatel, farnost u sv. Máří Magdalény 15 600, starobrněnská farnost pak 19 198.)

Průkazka Kostelní jednoty s tabulkou pro zápis finančních příspěvků

na Husovice 9 000 obyvatelů čítající – jistě malý. “ Šlo přitom o jev typický pro (nejen) brněnská dělnická předměstí, kde kostelní jednoty obvykle čelily nemajetnosti i vykořeněnosti mnoha místních obyvatel.

Členové Kostelní jednoty byli podle výše příspěvků rozděleni do tří kategorií:

1. zakládající, kteří při svém vstoupení věnovali 20 K a pak ročně alespoň 2 K;²
2. řádní, kteří měsíčně přispívali 20 hal.;
3. přispívající, kteří měsíčně přispívali 10 haléři;³
4. čestní, kteří měli zvláštní zásluhy a kteří byli na návrh výboru zvoleni valnou hromadou.

Prvním čestným členem Kostelní jednoty se za všestrannou pomoc stal brněnský biskup Dr. František Bauer – mj. daroval na stavbu kostela 14 000 K, a to z daru anonymního dárce, jímž byl P. Karel Dör-

fler, farář ve Vídni, jihlavský rodák a v pořadí druhý čestný člen, jež kostelu poté ještě věnoval 20 000 K. Mezi čestné členy Kostelní jednoty patřil také (v pořadí třetí) Msgr. Dr. Antonín Cyril Stojan, moravský římskokatolický duchovní a politik, arcibiskup olomoucký a metropolita moravský (v letech 1921–1923). P. Stojan velmi podporoval stavby nových kostelů a zřizování nových farností. S P. Františkem Venhudou se navíc znal osobně a pomáhal mu již za Venhudova působení v Bosně, a tak se také přirozeně stal podporovatelem stavby husovického kostela. Vymohl pro něj dvě státní subvence ve výši 30 000 K a 90 000 K, jež byly pro realizaci stavby naprosto zásadní. Zásluha za udělení druhé státní subvence ve výši 90 000 K je vedle přímluv A. C. Stojana přisuzována také zásahu c. k. místodržitelského rady Františka Sedláčka, který se za tuto zásluhu stal rovněž čestným členem Jednoty.

Vůbec první dar, původně 20 000 K, obdržela Kostelní jednota již v roce svého vzniku (1896) jako odkaz paní Karolíny Zemanové (po zesnulém panu Zemanovi). Protože součástí odkazu byla však povinnost každoročně Karolíně Zemanové splácet 1 000 K, odkazu neustále ubývalo. Proto se Kostelní jednota rozhodla ze zbylých peněz koupit dům na Tempesově (nyní Nováčkově) ulici č. 28. pro budoucí faru (za 17 000 K), z něhož se čerpalo nájemné, a zbytek peněz uložit na 5% úrok, což provedla v letech 1903–1904. Nový dům pro farní budovu na Riegrově ulici č. 64 (dnes Vranovská 103) byl od pana Františka Kocmana zakoupen až v roce 1912.

Kostelní jednota se také obrátila např. na správní radu Cyrilometodějské záložny v Brně s prosbou: „aby se stala spoluzá-

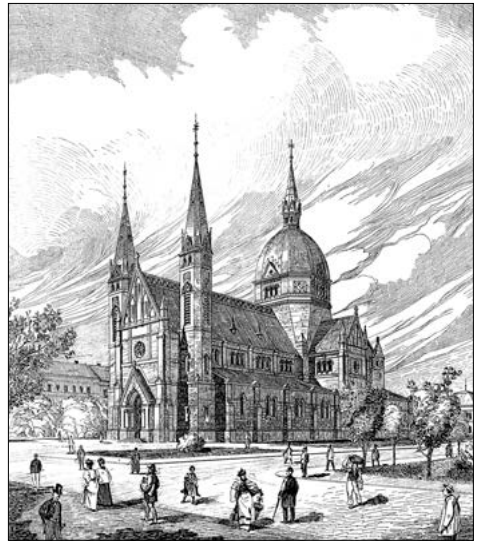
² V roce 1892 byla v Rakousku-Uhersku zavedena korunová měna, která se stala jedinou měnou zákonnou. Jedna koruna (K) obsahovala 0,69756 g zlata. Poměr staré zlatky (nebo též zlatého) k nové koruně byl stanoven na 1:2. Jedna koruna se dělila na 100 haléřů. Staré zlatkové peníze byly postupně stahovány. V českých zemích bylo v oběhu šest druhů mincí různých hodnot: stříbrné – dvoukoruna (říkalo se jí ještě dlouho po zavedení „zlatka“), koruna niklové – dvacetihaléř (říkalo se mu „šesták“), desetihaléř (s názvem „pětník“) bronzové – dvouhaléř („krejcar“), jednohaléř (hanlivého názvu „funda“) Kromě kovových peněz platily v této době papírové bankovky pro vyšší hodnoty: 10 K, 20 K, 50 K, 100 K, 500 K, 1000 K a 5000 K.

³ Průměrná mzda činila v roce 1910 700 K. Chleba stál 20 haléřů, litr mléka 12 haléřů a vejce 6 haléřů. V Praze kolem roku 1900 pobíral kvalifikovaný dělník 1200 korun, 6000 korun pobíral nižší úředník a průměrný roční plat vyššího úředníka mohl být i 12 000 korun. Vysokoškoláci byli výrazně lépe placeni, ale práci hledali obtížně. Inženýři nebo technici brali roční plat okolo dvou tisíc korun, školník 1000–1500 korun, učitel nejméně 1200 korun a příplatky, ředitel školy pak mohl mít i přes 7000 korun.

kladatelkou chr. Páně věnováním většího obnosu.“ Záložna pak následně věnovala 5 000 K. Na podobnou prosbu reagoval také kníže Lichtenštejn – daroval 2 000 K.

Architekt Karel Hugo Kepka⁴ stanovil první rozpočet na 250 000 K. Jeho výše se však členům Kostelní jednoty zdála nad jejich síly a i z tohoto důvodu nebyl tento původní návrh v románském slohu realizován. Nový návrh byl skromnější a počítal s náklady kolem 172 000 K. Po 10 letech měla Kostelní jednota naspořeno 153 986 K 54 h a někteří členové zastávali názor, že je třeba se pustit do stavby. Ke stavebnímu povolení však bylo třeba, aby byl náklad plně kryt. Výbor Kostelní jednoty se proto rozhodl vyjmout z rozpočtu práce, které nejsou nezbytné. Usnesl se, že se udělá co nejjednodušší fasáda, místo dlažby se ponechá jen betonový podklad, počká se s kazatelnou, zvon se objedná jen jeden, oltáře prozatím nahradí stoly a okna že se zasklí jen jednoduchým sklem. Tímto způsobem se podařilo snížit rozpočet na 153 133 K 29 h, předpokládané výdaje tedy byly v tomto případě plně kryty. Navíc Kostelní jednota spoléhala na to, že až se začne stavět, objeví se další dary. Tyto kroky způsobily, že byl návrh schválen.

Kostelní jednota se však záhy rozhodla, že fasáda bude přece jen realizována podle původního návrhu, objednájí se všechny tři zvony, položí se dlažba atd. Toto všechno Kostelní jednota sice zvážila, nepočítala však s dalšími výdaji. Nařízením ministerstva musely například být točité schody nahrazeny ramennými a toto opatření si

Původní Kepkův návrh husovického kostela z r. 1900

vyžádalo rozšíření stavby o 4 metry a také její zvýšení. Náklady vzrostly i důsledkem stávků v roce 1907 a stavební potíže se objevily již den po posvěcení základního kamene, které proběhlo 5. listopadu 1906. Na parcele byl totiž navezený popel, přes který se dělníci museli dostat až na pevnou hlínu, a základy se musely rozšířit. V hloubce téměř 8 metrů, kde se dělníci dostali pod hladinu Svitavy, se objevila spodní voda. Musely se proto nasadit stříkačky a vodní pumpy. Celý základ se pak musel zpevnit metrovou vrstvou betonu a spotřeboval se na něj všechen kámen, který byl na stavbu kostela určen.

Aby se problém s nedostatkem stavebního materiálu (kámen, cihly) neopakoval, navážel se kámen přes celou zimu 1907. Hlavní věž byla postavena z pískovce z lomů v Drásově a Mrákotíně, na ostatní zdivo byl pak použit zelenavý sienit z Maloměřic a Obřan a červený slepenec z Červeného kopce. Po zákazu

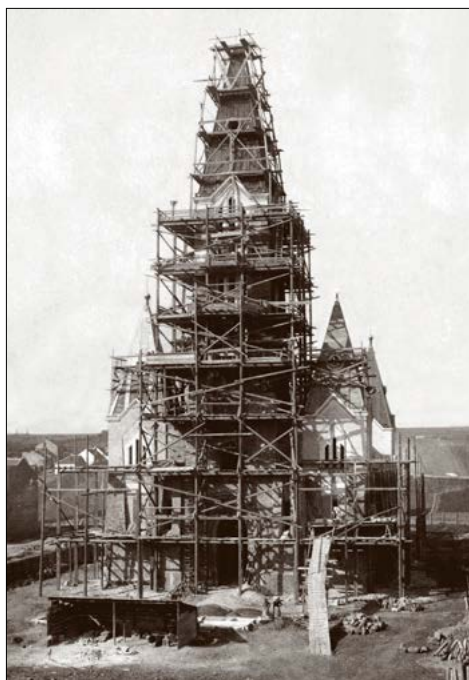
⁴ Karel Hugo Kepka byl v té době profesorem České státní průmyslové školy. Od roku 1901 působil na České vysoké škole technické, v letech 1915–1917 zde zastával funkci rektora.

těžby v maloměřickém lomu začala Kostelní jednota odebírat kámen z hádec-
kého lomu knížete Lichtenštejna a kvůli
jeho přepravě byla nucena postavit vlastní
most přes řeku Svitavu. Kámen na vnitřek
kostela objednal architekt Kepka z Malo-
stranské skály u Slatiny.

Rozpočet stavby se průběžně navyšoval. Např. se musely boční věže se zvýšit o 1 metr, hlavní věž pak o 2,5 metru, a to proto, že se nepodařilo omezit výšku sousedních domů na jednopatrové a panovala obava, aby v okolní zástavbě kostel nezanikl. Přes mnohé další obtíže byla nakonec hrubá stavba kostela dokončena v roce 1909 a stavební práce se přesunuly dovnitř. Celkové náklady na stavbu kostela nakonec činily 332 655 K, což představuje částku výrazně převyšující jakékoli původní návrhy.

Přetrvávající finanční problémy způsobily, že v době svěcení měl chrám pouze kazatelnu, základy ke všem oltářům a jeden hotový oltář v křestní kapli, zasvěcený svatě Anně, a veškerý inventář školní kaple. Varhany nahradilo prozatímní harmonium. Ještě ve stejném roce se pořídily lavice a zpovědnice z dubového dřeva. O rok později byl pak instalován Boží hrob, dvě kropenky a křtitelnice z barevně kontrastních druhů mramoru. Další pořízování vnitřního vybavení chrámu však bylo z finančních důvodů pozastaveno a např. hlavní oltář byl pořízen až v roce 1929. Další vnitřní vybavení se doplňovalo postupně a poslední výmalby se realizovaly až v roce 1949.

Duchovní správy se ihned po vysvěcení kostela 5. června 1910 ujal řád salvatoriánů. V té době zde působili: dpp. Paternus Josef Kubáč, Dr. Romuald Gorivada a Ol-

Dokončování hlavní věže v roce 1908

dřích Tomíček. Kostel byl zasvěcen Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, k němuž právě v průběhu 19. století rostla a zviditelňovala se úcta. Tuto úctu šířil třeba také časopis „Škola Božského Srdce Páně“, vydávaný od roku 1867 Placidiem Mathonem v benediktinské tiskárně v Rajhradě. Ostatně i chrám, který byl v Sarajevu postaven za doby působení P. Františka Venhudy, byl rovněž Božskému Srdci zasvěcen, a ctitelé Božského Srdce Páně byli i mezi členy Kostelní jednoty.

(V textu byly mj. využity práce Jany Kubičkové *Stavby nových katolických farních chrámů v Brně v období 1890–1935: inovace katolického milieu?*, Hany Bradáčové *Chrám Nejsvětějšího Srdce Páně v Brně–Husovicích* a Vítězslava Ryzího *Scénář výstavby Výstava vybraných katolických kostelů v Brně v první polovině 20. století.*)

TÁBOR VIKINGOVÉ

Od 8. do 15. července proběhl farní tábor na téma Vikingové. Ač to zpočátku nevypadalo, nakonec se nás sešlo poměrně hodně.

Tábor začal příjezdem dětí do Vikingské osady (fara ve vesnici Dešná), kde se děti seznámily s obyvatelstvem osady a vikingským králem. Hned druhý den byl však náš král podle zavražděn zlým králem Haraldem. Ten si s královým životem odnesl i korunovační klenoty. A tak započal boj o korunu mezi královými nástupci, třemi syny a dcerou. Děti se rozdělily do skupin a plněním strastiplných a náročných úkolů se snažily o to, aby byl na trůn dosazen dědic, za kterého bojovaly.

Celý tábor nás provázely nesnáze, a to od nočních přepadů nepřátelského krále až po morovou nákazu, která postupně skoli-la většinu z nás. Po dlouhých mocenských bojích však bylo třeba získat korunovační klenoty, aby mohl být vůbec někdo korunován. Díky tomu se děti spojily a na poslední bitvu vyrazily bok po boku nehladě

na skupinky. Zlotřilého krále se nám po náročné bitvě podařilo vyhnat. Díky tomu jsme získali jeho loupežný poklad i s klenoty. Tábor jsme ukončili oslavou a slavnostní korunovací královny Ingrid.

Ondřej Štastný

FARNÍ TÁBOR: CESTA KOLEM SVĚTA

Hned první den jsme zjistili, že se ztratili Medvídek Pú a jeho kamarádi. Proto jsme začali pomáhat Petru Pavlovi je hledat. Ještě též večer jsme Pú a sovu z Japonska zachránili. Druhý den jsme pomáhali pravěkým lidem stavět domečky a za odměnu jsme dostali Klokánka, večer byla noční bojovka. Vůbec jsem se nebál, i když jsem neměl baterku. Třetí den jsme zachránili Ijáčka z Měsíce. Čtvrtý den jsme byli na celodeňáku. Pátý den jsme zachránili Kryštůfka z rukou rytířů a Prasátko od zlých Vikingů. Šestý den jsme zachránili Králíčka od indiánů. Na táboře jsem byl poprvé a bylo to super, líbilo se mi tam úplně všechno. Nejvíc ale zachraňování Kryštůfka Robina, protože jsme dobývali středověký hrad, a to mám rád.

Matouš Hanušovský

TÁBOROVÁ HYMNA

1. Do batůžku sbal si med,
nebo raději hned pět,
ať naše túra se nám vydaří,
až obletíme celý svět,
vrátíme zpět tisíc let,
tak úspěch nám na cestu zazáří.

REF.: Pú, Tygr, Ijáček,
Prasátko a Králíček,
odešli a nikdo neví kam.
My se ale nedáme,
urputně je hledáme,
ať udělají zase radost nám.

2. Kosmonaut či indián, rytíř nebo císař pán
nám při hledání trochu zavaří.
Slon a nebo pavián nebo sám král Jelimán
se na nás jenom smutně zatváří,
ať udělají zase radost nám.

JEDEN NETRADIČNÍ NEDĚLNÍ OBĚD

Myslím, že to byl krásný den. Po všech stránkách. Na červnovém nebi příjemně svítilo slunce a my jsme beze spěchu jedli nedělní oběd, který pro nás někdo s péčí nachystal. Užívali jsme zázemí dvorku a zahrady, kde jsme nikdy předtím nebyli, a přece to bylo tady v Husovicích, kousek od kostela. Jedli jsme a rozprávěli s těmi, kteří nás pozvali a hostili. A bylo nám spolu dobře, i když jsme se nikdy předtím neviděli. Dobře, jako je člověku s lidmi, když si vzájemně s úctou naslouchají a zjistí, že jsou spolu na jedné vlně. A možná i proto, že jsme měli jednu věc společnou, kvůli které se to vlastně celé konalo: společnou víru v dobrého Boha, který nás právě svedl dohromady. Kdo byli ti, o nichž tu mluvím, s kým jsme to seděli a kde jsme vlastně byli?

Nápad zkusit otevřít a prožít společenství s křesťany, kteří se hlásí k jiné než katolické tradici, se vloudila do myšlenek formulovaných v rámci Synodální cesty naší farnosti, ke které dal zásadní impulz před už skoro dvěma lety papež František. Mimochodem, zapsané výstupy ze setkávání, modlení a uvažování šesti (!) pracovních skupinek najdete na farním webu. Ale o tom třeba ještě jindy.

Zkrátka na počátku byla touha sdílet před Kristem a v Jeho jménu společný čas s těmi, od kterých nás před staletími oddělila nešťastná rozhodnutí a celkově projevy lidské nedokonalosti. Naší nedokonalosti, která má tak daleko k lásce, která proudí mezi Otcem, Synem a svatým Duchem, jak Je nazýváme, když se do

slov snažíme vtěsnat způsob bytí našeho Boha. Na počátku tedy byla touha něco udělat, aby bylo možno říct Kristu: „Podívej, i když se neznáme, i když se hlásíme k různým proudům v Tvé Církvi, jsme tu společně ve Tvém jménu.“ A byl to farář z husovického evangelického sboru Štěpán Hájek, který ten motiv při prvním pracovním setkání v restauraci U Mikuláška konkretizoval do podoby (zatím dvou) vzájemných pozvání k nedělnímu stolu.

První červnovou neděli se tedy po mši vydala skupinka necelé dvacítky husovických farníků na kratičkou cestu od kostela – jen o ulici dál, na Netušilovu 26, kde má vedle hasičárny v bloku domů v přízemí modlitebnu a faru sbor Církve československé evangelické. Před vjezdem už nás vyhlížel a dál zval kurátor sboru p. Zikmund. Vstoupili jsme do světlého přízemního širokého sálu vzniklého stavebním propojením dvou domů a rozesadili se po židlích. Centrálním bodem prostoru byla menza (termínem si nejsem jist, ale hodí se), čelní stěnu zdobily krátké texty z Písma od známého výtvarníka Milivoje Husáka, který navrhoval i naši farní kapli. Pan Zikmund, jako člověk, na jehož bedrech leží spíše praktické stránky chodu farnosti, nám představil její historii, život, směřování a pestré aktivity, o nichž se mimochodem lze dozvědět i na jejich farním webu. Na závěr, protože evangelíci rádi zpívají, sáhli jsme všichni po zpěvnících a zažili zvláštní chvíli – když slyšíte, že druzí lidé zpívají to co vy, že to ladí a jste

spolu hloub a srdečněji, než když v hovoru hledáte slova. A navíc, když zpíváte Bohu a o Bohu. Tedy, zněl Jeden Pán (číslo 910) a mně se na chvíli stáhlo hrdlo.

Vycházíme pak na sluncem zalitý dvořek a k prostřeným stolům. Přisedáme s Lenkou k zatím trochu zaraženým manželům a od té chvíle nevím, o čem si povídali ostatní, ale myslím, že ticho nebo věroučné spory nebyly nikde. Než se dáme do jídla, hlubokou a moc krásnou modlitbu zakončenou společným Otčenášem přednesl za nás všechny jeden z farníků. Usedáme, představujeme se s Tomášem, hudebním skladatelem, a jeho ženou Věrkou, výtvarnicí, a zjišťujeme, že máme tolik společných věcí, vzpomínek i témat k hovoru. U toho kolují mysli, přidávají si. Čas lahodně plyne, skoro letí, protože podle domluvy se kolem druhé hodiny pomalu zvedáme, ještě prohlížíme zahradu, srub, kam se lze uchýlit při nepřízni počasí. Dozvídáme se, že hledají nového faráře, protože dosavadní spiritus agens, farář a kazatel Štěpán, odchází do důcho-

du. I oni tedy mají nouzi o faráře, kteří by za minimální mzdu žili a kázali Slovo Boží a starali se o duše. Zajímavé, říkám si, celibát necelibát, faráři či farářky, a přece je podobná nouze o povolání a modlíme se my i oni, abychom dostali dobré pastýře. Loučíme se s tím, že na jejich potřebu budeme pamatovat u Pána, že to poledne bylo milé a dobré a že se těšíme, až oni navštíví nás. Díky těm, co zvali a díky těm, kteří se nechali pozvat! Tenhle nedělní oběd nebyl obyčejný...

Martin Vácha

Foto Vladimír Zikmund

PODĚKOVÁNÍ SESTŘE ZDISLAVĚ NOSKOVÉ OSF

Ze srdce děkujeme sestře Zdislavě za *Návraty ke kořenům, katecheze o základech víry*. Byla to obohacující a otevřená setkání se společnými modlitbami nad Katechismem katolické církve. Vedle poznatků pro některé z nás pozapomenutých, nedocenených či třeba nikdy neslyšených, za které jsme vděční, bylo možná ještě důležitější setkání s člověkem, v jehož blízkosti jsme cítili

i blízkost Boží. Od sestry Zdislavy to byla velká obět: připravovala pro nás (před)katecheze i v písemné formě, povzbuzovala nás při setkáních i mimo ně a toto všechno konala v době, kdy intenzivně pracovala jako postulátorka procesu blahohřešení sestry Elišky Pretschnerové OSF.

Sestro Zdislavo, Pán Bůh zaplat.

Farnice

ZMATENÉ V LISABONU, ANEB SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE

Často jsem slyšela od známých, které jsem v Lisabonu potkala: „A tak, jak si užíváš v Světové dny mládeže?“ Musím říci, že jsem nikdy nevěděla jak odpovědět. Kdybych řekla: „Jasně, moc si užívám,“ lhala bych. Protože bych opomenula veškeré náročné chvíle, které jsem prožívala. Kdybych řekla: „Je to šílené, už nikdy víc“, také bych lhala. Protože bych opomenula veškeré krásné zážitky, které mě motivovaly. A tak si dovolím onu otázku pozměnit tak, abych na ni dokázala pravdivě odpovědět a zahrnout veškeré pocity, které mě provázely. Měla by znít takto: „A jak se zatím cítíš v Lisabonu?“

Do Lisabonu jsem se nevydala sama, nýbrž ve společnosti Lídy, která zajistila (nejen) letenky. Já sama s létáním nemám zkušenosti, tak jsem jí byla za tuto organizaci vděčná. V neděli 30. 8. jsme přijely do Prahy, kde jsme přespaly u bratří a v pondělí vyrazily na letiště. Čekal nás let do Mnichova, kde jsme měly téměř sedm hodin času a z Mnichova do Lisabonu s příjezdem ve 22:30. Lisabonské letiště bylo chaotické, tak nám trvalo dobrou půl hodinu, než jsme vůbec našly kufry. A pak hurá k českým organizátorům pro potřebné informace. Než jsme vše vyslechly, zorientovaly se v cizí noční zemi a našly správnou adresu ubytování, bylo už po půlnoci. Respektive po jedné ranní. Poté, co jsme tam konečně okolo půl druhé dorazily, místní dobrovolnice se nás zeptala: „A jak se vám líbí Lisabon?“

Obě jsme v tu chvíli byly unavené a ani v češtině se nám moc nechtělo komunikovat. Já jsem na tom byla o trochu lépe, tudíž komunikace v angličtině stála na mně. Ale po celodenní náročné cestě jsem nebyla hned schopna zpracovat, na co se mě ona dobrovolnice ptá a jak mám odpovědět. A tak jsem na ni asi čtvrt minuty jen nechápavě zírala.

A tento pohled by mohl shrnout většinu našich společných zážitků a pocitů z Lisabonu, nebo spíše z portugalské natury. Během týdne jsme se o životě Portugalců dozvěděly toto: je to chaos. Můžeme vám zaručit, že nic nedopadne tak, jak to bylo původně naplánováno. Pokud vám na ubytování řekli, že bude mimořádně otevřené celý den kvůli příjíždějícím poutníkům, je to past. Ubytování otevřou až okolo osmé. Pokud vám slíbí, že dostanete poutnický batůžek s kloboučkem a dalšími věcmi na letišti, nedostanete. Budete jej shánět půlku týdne. Pokud si myslíte, že vám bude oficiální aplikace fungovat, nebude. I když ji máte v angličtině, 50 % informací naleznete v portugalštině, a tak se může stát, že hodinu a půl podle mapy jdete do restaurace, aby vám pak místní obyvatel sdělil, že daná restaurace je benzínka, a vy skončíte v nejbližším fastfoodovém řetězci. Když vás tisíckrát varují před horkem, stoprocentně bude celý den příjemně a večer se zvedne silný chladný vítr. A když pak našťvaně na další den nabalíte tisíc vrstev, je

pak přes den 36 °C a další den 38 °C, aby vám to nebylo líto.

Doprava ve městě byla možná dvojitým způsobem: autobusem a metrem. Nám se víc hodilo metro, a proto jsme další dny prožívaly těsnou blízkost v metru s ostatními poutníky a dalšími cestujícími. Zejména španělští poutníci bavili cestující neustálými koncerty zahrnující hlasitý zpěv, skandování a tanec. Jejich ojedinělou energii nezaznamenala pouze linka, ve které se nacházeli, ale celý Lisabon, ne-li Portugalsko.

Střet s různými národy byl někdy náročný, ale mnohdy krásný. Třeba když se chystáme na přespání pod mostem v parku Tejo a americký poutník nám nabídne plechovku Coca coly a chipsy. Nebo když v nekonečné frontě na záchod s polskou poutnicí zpíváme Abba, Otče, anebo nakonec, když nám španělská poutnice překládá promluvu papeže Františka, protože nám nefunguje překlad v rámci TV Noe a mnohé další.

Nejkrásnějším a nejhlubším střetem však zůstává setkání s papežem Františkem. Díky již zmíněnému chaosu jsme se ve čtvrtek ocitly velice blízko cesty, po které projížděl Svätý otec, a tak jsme ho viděly z opravdové blízkosti. Jelikož jsem stála o kousek blíže, ujala jsem se natáčení této vzácné chvíle, u které jsem byla téměř ušlapaná davem. Samotný průjezd sice trval pár vteřin, ale i tak je to hluboký, neopakovatelný zážitek. I když jsme si promluvy častokrát musely pouštět se zpožděním kvůli nefunkčním mobilním datům, z hlasu papeže Františka číselo energie, klid a vstřícnost, která byla nepopsatelná. V klidu a Boží přítomnosti nás také udržoval program v našem Čes-

kém národním centru, který zahrnoval katechezi od našich biskupů, mši svatou a možnost svátosti smíření. Za mě největší zážitek jednoty byla vždy modlitba Otče náš, při které jsme se chytli za ruce, přestože jsme neznali svého souseda. Za tyhle chvíle patří všem biskupům, kněžím a českým účastníkům dík.

Mimo jiné jsme jeden večer náhodně narazily na adoraci s modlitbou komunity Emmanuel, která nás zastihla v pravý čas, a kdyby nás nevyhnal silný vítr, adorovaly bychom dodnes. Přestože jsem si minimálně já v některých věcech sáhla na dno a ztratila veškeré naivní představy, je pro mě toto setkání nezapomenutelným zážitkem, který bych si zopakovala i se všemi těžkostmi právě kvůli všem malým radostem.

Na závěr se sluší poděkovat. Děkuje-me všem našim husovickým bratřím za modlitby a podporu, zvláště pak Kapimu a Didimu, kteří naši výpravu sledovali a podporovali od samého počátku, pražským bratřím za ubytování, Jakubovi za to, že se nás v Lisabonu částečně ujal, za možnost svátosti smíření, morální podporu a požehnání, našim kamarádkám Lídě a Aničce od Vsetína, které s námi cestovaly tam i zpět a mnohdy nám sdělily důležité informace, Elišce, Zbyňovi a Janičce, kteří také byli našimi partáky, všem našim kamarádům za modlitby a našim rodinám za vše. Já děkuji Lídě, že mě při našem společném týdnu neuškrtila, i když měla hodně příležitostí a důvodů. A především díky Pánu Bohu. Jeho zásluhou jsme byly, kde jsme byly, a zažily jsme, co jsme zažily. Byla to jízda. Za čtyři roky, dá-li Pán, v Soulu nashle.

Karolína Blahová

Několik otázek pro naše poutnice do Lisabonu na světové setkání mládeže s papežem Františkem 2023

Lído, s jakými představami jsi odjížděla na setkání s papežem Františkem?

Byla jsem plná nadšení, že se uvidím se spoustou lidí z různých koutů světa a budeme mít prostor pro rozhovory o víře, modlitbě, prožívání, rodině. Těšila jsem se, že načerpám sílu pro každodenní život a budu se moci sdílet s ostatními. A taky s trochou obav, jestli zvládnou tak velké množství lidí na jednom místě.

Kájo, jak na tebe působili křesťané, se kterými jste se potkávaly?

Během setkání jsme narazily na křesťany mnoha národností. Někteří mě fascinovali svou jednotou, modlitbou, nadšením, způsobem prožívání a bezprostředností. Poměrně velké skupiny Američanů, Španělů, Francouzů byli stále spolu, zpívali, povídali si s ostatními, aktivně navazovali kontakt s ostatními, tančili na ulicích... Z některých jsem však měla pocit, že si spletli setkání mládeže s fotbalovým zápasem. Křičeli v metru, hlasitě zpívali a hráli, že nebylo slyšet vlastního slova, skandovali do promluv papeže... To mi bylo líto.

Co si odvážíš z Lisabonu, Lído?

Lisabon se pro mne stal jedinečným zážitkem. Uvědomila jsem si, že nic z toho, co mám, není trvalé. To, že to mám dnes, neznamená, že to budu mít i zítra. Jedinou jistotou v životě je Bůh a jeho láska. Ona dokáže zahojit i mé zlomené srdce. Je zadarmo. Můžu se na ni spolehnout. Kromě toho doufám, že je na mně vidět, že jsem se setkala s Ježíšem. Věřím, že zá-

řím, poslouchám a nebojím se. Jdu vstříct světu zvěstovat a přinést Krista jako Panna Maria, která vstala a vydala se na cestu.

Jak jsi prožila vigílii a přípravu na nedělní mši s papežem Františkem, Kájo?

Vigílii jsem prožila v hluboké odevzdání Hospodinu, protože těsně před ní jsem zažila něco, co pro mě bylo velmi těžké a bolelo to. Dala jsem mu to s tím, aby to proměnil a dal mi sílu jít dál. Snažila jsem se být tady a teď s Ním a nechávat se zahalit Jeho láskou. Silným zážitkem pro mě bylo i to, že při ní bylo 1,5 milionu mladých věřících, kteří se spolu v tichosti modlili. Každý sám, a přesto spolu. Přípravu na mši jsem strávila převážně ve frontě na záchod a v očekávání setkání s Bohem. Na papeže jsem se těšila taky, ale na prvním místě byl vždy Bůh.

Lído, co bys vzkázala mladým z naší farnosti?

Aby se nebáli vyrazit na cestu za Pánem, s Pánem, pro Pána. Přála bych jim najít odvahu vystoupit z komfortní zóny a zažít dotek Boží lásky prostřednictvím sdílení,

setkávání a modlitby s ostatními. Samostatná modlitba je skvělá a důležitá, ale pro růst ve víře a vzájemné obohacení je důležité i společenství.

Kájo, co tě ohromilo a potěšilo?

Nejvíce mě potěšila přátelská povaha lidí okolo nás. Nejen poutníků z různých zemí, ale i na ulici nás zastavila slečna a dala nám papír, na kterém bylo vyšito „Lisabon“, a nabídla nám, že její kolega každé z nás na šicím stroji zadarmo vyšije naše jméno. Stačí, když je napíšeme na papír. A doopravdy nám na ten papír každé vyšil jméno. Jiná paní z Francie nám dala obrázek svaté Terezie z Lisieux. Takových lidí v Lisabonu nebylo málo. Ohromila mě energie spolupoutníků z cizích zemí. Zejména ze Španělska. Doteď nechápu, kde dobíjí baterky a hlasivky, jelikož jsou neustále pozitivní, plní energie a také hluční.

Lído, má podle tebe církev před sebou dobrou budoucnost?

Abych pravdu řekla, nad touto otázkou jsem nikdy moc nepřemýšlela. Já doufám, že má. Vnímám, že dobrá budoucnost církve záleží na chování každého z nás mladých. Co se týče textů a provedení páteční křížové cesty, programech v Českém národním centru a soudržnosti českých poutníků, tam jsem vnímala velkou touhu po Boží přítomnosti a vnímání palčivých otázek dnešní doby. Jediné, co mě zamrzelo, bylo zjištění, že ochrana přírody v tom nejjednodušším způsobu – vyhazovat a třídit odpadky, absolutně selhávala. A je tragické, když se hodinu díváte na video poselství papeže Františka *Laudato si*, abyste vzápětí na každém kroku potkávali válející se odpadky nebo je našli i na místech, kde absolutně nemají co dělat.

Kájo, zažila jsi také nějaké zklamání?

Spíše než zklamání jsem během týdne vnímala spoustu překážek a rozčarování. Tím, že jsem v životě nebyla na světových dnech či celostátním setkání mládeže, měla jsem v mnoha ohledech naivní představy. A i když člověk z názvu ví, že se jedná o celý svět, nedošlo mi, kolik lidí budu potkávat. Že bude běžné prodírat se davem, snašet všudypřítomný hluk – a na toto nebyla moje introvertní stránka osobnosti připravena. A tak jsem se po celý pobyt snažila překonávat sama sebe a být vděčná za každou maličkost, přestože pro mě byly davové akce (tím pádem každá jízda metrem) veliký stres.

Co ti utkvělo v srdci ze slov papeže Františka, Lído?

Obecně se papeži Františkovi podařilo odhalit za veselými mladými tvářemi bolavá a zraněná srdce, na které cílil uklid-

ňujícími a léčivými slovy. Ale když mám vybrat konkrétní příklad... závěrečná mše svatá. Papež František charakterizoval důležité body, jež si máme ze světových dnů mládeže odnést: poslouvej, neboj se a zař. V rámci toho pronesl větu, kterou si nepamatuji doslovně, ale zasáhla mě. Říkal, že nyní se nemusíme bát, protože on do nás nevidí. Jediný, kdo do nás vidí a dívá se na nás, je Pán Ježíš.

Máš nějaký humorný zážitek, o který by ses s námi podělila, Kájo?

Během týdne jsme nacházeli spoustu nových přátel a jednoho jsem získala díky tomu, že mi málem šlápl na hlavu. V sobotu jsme putovali do parku Tejo, kde se konala vigilie, přespání a závěrečná mše s papežem Františkem. Každý ve svém sektoru hledal sebemenší místo, kam by si mohl nacpat karimatku, my jsme se našťěstí včas přidaly k jedné české skupině, která nám hlídala místa. Arcibiskupské gymnázium Kroměříž toto štěstí nemělo, avšak jejich kaplan byl rázně povahy a ve snaze najít místo pro všechny žáky si nevěšimal svého okolí. Takže mu vůbec nevadilo, že se v sandálech prochází po cizí karimatce. Nejprve jsem to s nelibostí pozorovala z dálky ve stínu, jelikož jsem přes všechny studenty ani neměla šanci se ke svým věcem dostat. Když se trochu rozptýlili, domluvila jsem se s jednou ze slečen, kde uvolním místo, aby mohli mít dostatek prostoru, a ulehla jsem k odpočinku. Vzbudil mě rachot, pohyb na mé karimatce a pak jsem cítila, jak si někdo stoupl těsně

vedle mé hlavy. Byla jsem z toho hodně rozčilená, po nějaké době se však ukázalo, že pan kaplan z Kroměříže doopravdy netušil, kde stojí a že někoho ohrožuje. Vůbec si mě a Lídy nevěšiml. Až za dobrou hodinu si to zázrakem uvědomil a řekl: „Holky? Vy ale nejste naše, že?“ V tu chvíli zasáhla slečna, se kterou jsem mluvila, a říkala: „Ne ne, holky tady byly dřív a byly tak laskavé, že nám uvolnily místo, ty už od nás snesly kde co.“ Lída, která viděla, jak soptím, se jen uchechtla. Pan kaplan nás pochválil a dodal: To jsme vás asi tady omezovali, že? Během večera jsme se seznámili, a dokonce mě nechal ochutnat jeho večeri, jelikož mě ze slušnosti zajímalo, jak mu chutná pomazánka z našeho poutnického balíčku. Nakonec se strachoval, že mě v noci bude kopat, takže když už spal a já si vytáhla spacák, hned se lekl, že mě omezuje, a začal se krčit. A tento obrat od odpoledne mě velice bavil.

Ptal se O. Didak.

VE FARNOSTI SE UDÁLO Den Husovic

Fotografie Tomáš Cigánek, Člověk a víra

POZVÁNKA NA ON-LINE KURZ STM

Centrum naděje a pomoci (CENAP) opět pořádá on-line Kurz STM. Je to jedinečná šance pro každého, kdo chce více pochopit, jak správně vymezit plodné a neplodné dny, jaký vliv má antikoncepce na lidské zdraví i na vztah, a jak se dá zdravě a úspěšně řešit nenaplněná touha po dítěti, stejně jako některé gynekologické problémy.

Jedinečnost kurzu spočívá ve vedení zkušenou gynekoložkou, předávané informace jsou podloženy roky výzkumů a praxe.

Začínáme v úterý 19.9.

Přihlášky a informace <https://www.cenap.cz/kurz-stm-ppr>.

OPRAVA

Omlouváme se za chyby obsažené v článku o organizaci **Mary's Meals**. Nesprávně jsme uvedli název této obdivuhodné organizace i webové stránky (jejich správná podoba zní marysmeals.cz). S Edwardem, o němž se v článku psalo, se Magnus MacFarlane-Barrow, zakladatel organizace, potkal v roce 2002 v Malawi, když mluvil s Edwardovou maminkou, která v ten čas umírala na AIDS. „*Mít co jíst a jednoho dne chodit do školy*“ bylo veškerou životní aspirací tehdy čtrnáctiletého Edwarda, který v Malawi vyrůstal v době obrovského hladomoru. Právě díky této větě a velmi skromnému přání vzniklo Mary's Meals, které po 21 letech existence poskytuje každý školní den jídlo ve školách bezmála 2,5 milionu dětí v 18 zemích světa.

Srdečně děkujeme za upozornění a ještě jednou se omlouváme.

Markéta Špetíková

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: **Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370**

Kontakt: sdricko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXVII, 3/2023, 17. 9. 2023**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková (šéfredaktorka)**

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 15. 8. 2023. Uzávěrka dalšího čísla Srdíčka bude 31. 10. 2023